

Skor, Jak Tu Życ

Milczał, gdy krzyczał tłum
Chciał odrobiny szczęścia by ukoić swój ból
Szukał sensu w treściach
Słuch gdzie w ciszy ??? serce pękało w pół
Za nic nie mógł przestać
Mówił: ?Musze przetrwać?
I ufał ze się uda, nawet, gdy obłuda zamieniała w popiół cuda
A świata ułuda wpędzała go w samotność
Czół ją tak mocno, ze prawie mógł ją dotknąć
Cały czas pod prąd szedł i poszukiwał
Jedynego ogniwa, które stos serc wyrywa
Powoli odpływał wybierając szaleństwo
Taniec z poezją, z zaciśniętą pętlą
Tak gonił piękno, że aż zgubił drogę
Chcesz, to ci opowiem o tym jak upada człowiek
I jak zabijają go, w żalu i w gniewie
?